

Неслухняний гарбузик

Василь Чухліб

Ох і неслухнянець же він! Вранці умиватися ніяк не хоче, і тоді тато притримує впертюха шорсткими ручиськами, а мама кропить синочка росяницею з голубої лієчки. Ополудні, коли вся родина дрімає, прикрившись од спекоти зеленими парасольками, він починає качатися з боку на бік, шарудіти. Врешті висовується з-під захистку і незмигливо дивиться в небо.

І що ти там побачив? Та сонце ж голівку тобі напече, — бубонить мама.

— І не напече, — відказує малюк. — А подивіться-но, яке воно красиве, Сонце! Немов величезний золотий Гарбуз!

— Отаке придумав! На ось хоч капелюшок надінь, — лагіднішає мама Гарбузиха.

А то пов'юнкує непосидючий Гарбузик у мандри по городу поміж картоплею, буряками, кукурудзою. Спробуй його знайти!

Ось і знову: прокинулись Гарбузи, а від Гарбузика тільки і місце тепленьке.

— Де це наш неслухнянець? Чи не викинув знову якого коника?—стурбувався тато Гарбуз.

— Може, він з Огірочком грається... — мовила Гарбузиха. Але ні Огірочок, ні Динька дружка свого не бачили. Гарбузиха пошелестіла городом, аж тут Огірочок услід:

— А он він! Ондечки! Угору подивіться!

Глянули — і за свої гарбузячі голови вхопилися. Гарбузик виліз аж на повітку. Ще й гойдається...

— Ой, упаде, ой, лишенько!—сплеснула долоньками Гарбузиха.

— Ось я йому!.. Нехай тільки додому прийде! — насурмонився Гарбуз.

— І чого ви бідкаєтесь? Погойдається та й на землю спуститься. А що ж йому — під вашими боками цілі дні вилежуватись? — заспокоював їх сусід, високий чубатий Соняшник.

Але ж Гарбузика треба було рятувати. А як?

Може б, оця клопітлива Бджола допомогла? Вона колись медвянистий пилоч з гарбузових квітів брала.

— Хоч Гарбузик і малий, але сама я не порятую його, — продзижчала Бджола. І майнула до пасіки.

За якусь мить сила-силенна золотавих вертольотиків закружляла над повіткою. Ледве здійняли вони Гарбузика, натужно ревучи, пронесли над городом і опустили поряд із схвильованими до розпачу Гарбузами.

Мама Гарбузиха так зраділа, що й не нападалася на неслухнянця, гладила його по голові. Тато Гарбуз тільки покахикував:

— А якби впав?

Гарбузик винувато прикинувся під теплими боками в тата й мами.

"Звичайно, шкода, що наполохав усю гарбузячу родину, — думав він. — Але ж із повітки так далеко видно! І весь город як на долоні, і левада... А якби вилізти он на ту височенну тополь, що біля тину, то ще далі можна роздивитися..."

А що, й вилізе! І знову всі казатимуть, що Гарбузик — неслухняний. А може, він просто допитливий?

Джерело: Олень на тому березі. Київ, "Веселка", 1987.